

Arrest

nr. 163 120 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 oktober 2015 door de luchtvaartpolitie in Zaventem geïnterpelleerd omdat hij met een vervalste Italiaanse identiteitskaart naar Dublin trachtte te reizen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 8 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 8 oktober 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: D.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

□ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een valse Italiaanse identiteitskaart.

PV (...) van de politie van Zaventem.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geprobeerd om de federale politie te misleiden door gebruik te maken van een valse Italiaanse identiteitskaart onder de naam N.(...) S.(...). Echter, blijkt betrokkene van Albanese nationaliteit te zijn en D.(...) A.(...) te noemen.

Het is daarom dat er geen enkele termijn hem wordt toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

■ *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*

□ *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de federale politie te misleiden door gebruik te maken van een valse Italiaanse identiteitskaart onder de naam N.(...) S.(...). Echter, blijkt betrokkene van Albanese nationaliteit te zijn en D.(...) A.(...) te noemen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld de federale politie te misleiden ten einde te kunnen afreizen naar Dublin. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand of de familiale situatie van verzoekende partij.

II.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

In een tweede middel voert verzoeker ‘subsidiair’ wederom de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewust PV's ten hare laste, waar naar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het "kroonstuk" waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.2.3. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden."

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. Vooraf merkt de Raad op dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op "een beslissing tot verwijdering" en niet op een inreisverbod. De schending van deze wetsbepaling wordt dus niet dienstig aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die geen beslissing tot verwijdering omvat.

3.6. Het bestreden inreisverbod vermeldt trouwens uitdrukkelijk het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

(...)"

3.7. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 7 oktober 2015 geïnterpelleerd op de luchthaven van Zaventem toen hij poogde om naar Dublin af te reizen met een vervalste Italiaanse

identiteitskaart. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Waar verzoeker zich in zijn tweede middel afvraagt of het proces-verbaal waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is opgenomen in het administratief dossier, merkt de Raad op dat het administratief dossier enkel een afschrift bevat van een elektronisch administratief verslag waarmee de politiediensten rapporteren aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt toen hij gebruik wenste te maken van een vervalst reisdocument. In dit administratief verslag is het PV-nummer terug te vinden dat ook in de beslissing werd weergegeven en op basis waarvan verzoeker desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier betekent niet dat dit nooit zou zijn opgesteld en heeft geen invloed op de wettigheid van het bestreden inreisverbod.

3.8. Verzoeker weerlegt in zijn middelen nergens de vaststelling dat hem bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In weerwil van de beweringen van verzoeker is de gemachtigde van de staatssecretaris in dergelijke gevallen verplicht om op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen voor een termijn van maximum drie jaar. In dit specifieke geval maakte de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet om de maximumtermijn op te trekken tot 4 jaar. Verzoeker beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris een 'nieuw beleid' zou voeren door in geval van fraude telkens een inreisverbod van vier jaar op te leggen, maar hij brengt geen gegevens aan waaruit dit zou blijken. In wezen beklaagt verzoeker zich erover dat bij het opleggen van het inreisverbod van 4 jaar geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden, maar hij blijft in gebreke om concreet aan te duiden welke specifieke omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zouden kunnen nopen af te zien van het opleggen van een inreisverbod of om te opteren voor een andere termijn. In de beslissing wordt trouwens wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod voor een duur van vier jaar in verzoekers geval passend wordt geacht: *“Betrokkene heeft geprobeerd om de federale politie te misleiden door gebruik te maken van een valse Italiaanse identiteitskaart onder de naam N.(...) S.(...).. Echter, blijkt betrokkene van Albanese nationaliteit te zijn en D.(...) A.(...) te noemen. Betrokkene heeft niet getwijfeld de federale politie te misleiden ten einde te kunnen afreizen naar Dublin. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”* De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig tot het besluit komen om verzoeker een inreisverbod op te leggen voor een termijn van vier jaar. Verzoeker toont geenszins aan dat de weergegeven motivering de beslissing niet zou kunnen schragen.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn, voor zover de erin vermelde schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN